

Tony som ven og kollega

Inge Nygaard Pedersen ph.d., professor på Musikterapiuddannelsen, Aalborg Universitet og leder af Musikterapi klinikken, Aalborg Psykiatriske Sygehus. Kontakt: inp@hum.aau.dk

Lars Ole Bonde ph.d., lektor på Musikterapiuddannelsen, Aalborg Universitet, tilknyttet Musikterapi klinikken, Aalborg Psykiatriske Sygehus, samt professor II på Musikkhøjskolen, Oslo. Kontakt: lobo@hum.aau.dk

Tony var en helstøbt blanding af en systematiker og en festoriginal. Tonys kontor var ikke noget helt almindeligt kontor. Han elskede nemlig lyskæder, gadgets, m.m., og der var meget af det hele – dels egne indkøb, dels gaver fra venner over hele verden. Døren stod næsten altid åben, og især om morgenen strømmede engelsk romantisk kormusik ud på gangene. Den ene langvæg var én kæmpe stor reol, hvor Tony havde gemt alt – ALT – fra sine 19 år i Danmark. Det hele var ordnet systematisk – selv lejlighedssange og vittigheder til ph.d.-kurserne havde deres egne mapper!

Tony var altid meget gavmild både mht. at videregive viden og erfaring men også i forhold til at medbringe kage, kiks, chokolade og vin samt andre gode sager til fælles møder. Tony elskede desuden at lave middag til en gruppe kolleger eller ph.d.-studerende og forberedte det tit i de sene nattetimer.

Tonys humor var uovertruffen, og han lyste op og påvirkede stemningen positivt i enhver sammenhæng. Han blev i musikterapi miljøet kaldt for fyrtårnet – en der virkelig ragede op og lyste rundt i mange lande så andre kunne finde vej i musikterapiens jungle både klinisk og forskningsmæssigt.

Tony startede sin karriere på musik-

terapi på Aalborg Universitet i efteråret 1992 som lektor. Han var blevet "opdaget" af daværende kandidatstipendiat Hanne Mette Kortegaard gennem hendes deltagelse i Europæisk Forening for Musikterapi. (EMTC). Hun fik hurtigt os andre i miljøet overbevist om, at Tony var den rette person til at supplere musikterapi miljøet i Aalborg, og vi headhuntede ham. Han var ikke svær at overtale. Allerede d. 11. juni 1992 skrev han i et brev til HMK en masse spørgsmål vedrørende det nye job. I slutningen skriver han: *"... my brain is beginning to run out of thoughts at the moment but I guess I will have a few more questions in due course. Forgive me if I am a little bit demanding of all sorts of information, it is part of my personality disorder!"* Og ja: krævende mht. information var Tony, men det var netop det fantastiske ved ham, at selv om han var andre steder (i flere uger indimellem) var han altid forberedt til fingerspidserne og parat så snart han trådte ind ad døren i Aalborg.

Tony pressede aldrig på med nye ideer selv om de flød fra ham i en lind strøm. Han lyttede til og respekterede fuldt ud, hvad der allerede var udviklet i miljøet, og så indførte han gradvist nogle flere brikker, så det hele kom til at hænge meget bedre sammen. Han var utrolig musikalsk

og tilførte musikterapi miljøet en ordentlig musikalsk vitaminindsprøjtning, både da han kom og gennem alle årene.

Tony var uhyre flittig med sin egen forskning og har både selv udgivet adskillige solide og vigtige håndbøger i musikterapi og været medforfatter på en række bøger samt udgivet utallige tidsskriftartikler og bogkapitler. Tony sørgede altid for at udgive noget sammen med sine ph.d.-studerende, ligesom han udgav bøger og artikler sammen med kolleger fra mange lande. For Tony var arbejdsdagen sommetider 24 timer med små povernaps indimellem, men han var altid velforberedt og oplagt til mange former for faglige diskussioner.

Under vores oprydning efter Tonys død, dukkede hans besvarelse af et spørgeskema fra oktober 2009 op. Det var hans bidrag til AAUs undersøgelse af det psykiske arbejdsmiljø på universitetet. En række udsagn skulle vurderes på en 5-punkts Likert-skala fra "Strongly agree" til "Strongly disagree". Tony "strongly agreed" med stort set alle udsagn om oplevelsen af jobtilfredshed, undervisning og kollegialt samarbejde. Kun tiden til forskning og de administrative pligter var han mindre tilfreds med. Man får virkelig indtrykket af et menneske, der er på sin rette hylde – den rigtige mand på det rigtige sted, på det rigtige

tidspunkt. "*We have a really excellent working group built up over many years. We rarely argue, and have very good interactions*", skriver han bl.a., og det er vi enige i. Men der er også en bagside af medaljen. Tony vurderer i spørgeskemaet sit helbred som vaklende og synes at arbejdet tager så meget af hans tid og energi, at det påvirker hans privatliv. Han skriver "*The most important improvement could be the development of my ability to say 'no'!*" Det fik han desværre aldrig lært, og hans humor og overskud gjorde nok, at vi ikke altid fik øje på de omkostninger, hans omkringfarende liv havde. Han gav så meget til alle, fra førsteårsstuderende over forskerspirer til sine kolleger, ikke bare små opmærksomheder ved enhver lejlighed, men først og fremmest ved at give sin tid, sin energi og sit engagement. Tony var også en enestående ven – han kunne virkelig sam-tale, både lytte og fortælle. Og når han satte sig til klaveret, var det altid en fest.

Tony vil blive savnet og husket og hans engagement vil sætte sig spor langt ud i fremtiden på rigtig mange niveauer. Os der har været nære venner og kollegaer med ham gennem snart 19 år er taknemmelige for at have kendt ham og for at være blevet dybt inspireret og beriget af venskabet med ham.

I *Voices 11(3) November* samler Lars Ole Bonde, Cheryl Dileo og Denise Grocke en oversigt over alt, hvad Tony har skrevet, samt en lang række indlæg om de forskellige sider af Tonys virke. www.voices.no